
KAPITOLA I

Selene zmizela

Dívka spala v pokoji s vysokým stropem a stěnami, které už tisíckrát obílili vápnem. Ve veselém pokoji ve venkovském domě, vonícím dřevem a čerstvě svařeným čerstvým mlékem. Okenice na oknech byly natřené zeleně a zelené byly i kosočtverce kilimu, který zakrýval dřevěnou podlahu, a také údolí na obrázcích pověšených na stěnách a hřbety některých dětských knih, směstnaných na poličkách spolu s mnoha dalšími červenými, žlutými, oranžovými a modrými. Záplava barev, hýřily jí polštáře, přikrývka, krabice se skládačkami i papuče zastrčené pod postelí. Barvy dětství, které už neladily s tím, že nikde nebylo vidět panenky, ty byly zastrčené vzadu ve skříni, a nehodily se ani k vážně vyhlížejícímu pracovnímu stolu, který skoro úplně zaplňovalo Pentium nejnovější generace.

Nejspíš ta dívka už nebyla malá.

A i kdyby snad byla, nevěděla, že toho rána malá být přestane.

Škvírami ve špatně zatažených žaluziích se dovnitř proudem dralo slunce, zatímco Anaid, jak se ta dívka jmenovala, se neklidně vrtěla a vykřikovala ze spaní. Sluneční paprsek se sunul po přikrývce, s námahou dorazil až k dívčině ruce, a pak

jí pomalu, ale houževnatě stoupal po krku, nosu a tváři, až se nakonec dotkl jejích zavřených víček a probudil ji.

Anaid znovu hlasitě vykřikla a otevřela oči. Byla zmatená. Nemohla popadnout dech a udivovalo ji bodavé světlo, které pronikalo do pokoje. Byla v onom polobdělém stavu, kdy člověk ještě nerozlišuje mezi sny a skutečností.

Ve svém těžkém snu, velice živém, utíkala a utíkala v bouřce a pokoušela se schovat v dubovém lese. Mezi rachotem hromů slyšela Selene, jak křičí ‚zastav se!‘, ona však matčiných výzev nedbala. Všude kolem ní byly blesky, po stovkách a po tisících, oslňovaly a oslepovaly ji a zalévaly les ohnivým deštěm, až ji jeden blesk zasáhl a ona padla jako podřátá.

Anaid zamrkala a ulehčeně se usmála. Skutečně. Za všechno mohl jediný dovádivý sluneční paprsek, jenž pronikl žaluziemi na jejím okně, aniž ji požádal o dovolení.

Po bouři, která v údolí řádila včera večer, už nebylo ani stopy. Prudký vítr odehnal mraky a umytá obloha zářila jako fialová voda v jezerech.

Cože je takové světlo? To už je tolik hodin? To bylo divné. Jak to, že ji Selene ještě neprobudila, aby šla do školy?

Vyskočila z postele a potlačila zamrazení, když došlápla bosýma nohama na kilim. Ustrojila se jako obvykle, aniž svému oblečení věnovala víc než vteřinu, a začala hledat hodinky. Devět hodin! Tak pozdě! Zmeškala už první vyučovací hodinu. A co matka? Jak to, že Selene ještě není vzhůru? Nestalo se jí něco? Vždycky ji budila v osm.

„Selene?“ šeptla Anaid, když strčila do dveří sousední místnosti, potlačovala přitom úzkost z oné noční můry, která se jí znovu začínala zmocňovat.

„Selene?“ opakovala nevěřičně, když zjistila, že v místnosti není nikdo jiný než ona a mrazivý severní vzduch, který tam vnikal oknem otevřeným dokořán.

„Selene!“ vykřikla rozzlobeně jako vždycky, když jí matka vyvedla nějaký nejapný vtíp. Tentokrát však Selene nevystoupila zpoza závěsu a nesmála se svým potřeštěným smíchem, ani se na ni nevrhla a neválely se spolu po napůl rozestlané posteli.

Anaid se zhluboka nadechla, a potom ještě jednou, a ke své lítosti zjistila, že vítr setřel vůni jasmínu, která Selenin pokoj prostupovala a kterou měla tak ráda. Potom se zatřásla zimou a zavřela okno. V noci sněžilo. I když květen už pokročil a objevovaly se první jarní pupence, tu noc sněžilo. V dálce byla vidět černá břidlicová věž místní kaple, poprášená bílým sněhem jako šlehačkový zákusek. Pomyslela si, že je to neblaha předzvěst, poněvadž je přestupný rok, a zkrřížila prsty, jak ji to naučila Demeter.

„Selene?“ opakovala znovu v kuchyni.

Tam však bylo všechno nedotčené, jak to nechaly po té rozmluvě včera večer, před bouřkou a před oním těžkým snem. Anaid bedlivě proslídila celou místnost. Ani stopa po kradmém šálku kávy, ani nakousnutá sušenka, ani sklenice vody vypitá pozdě v noci. Selene do kuchyně vůbec nevkročila. Tím si byla Anaid naprosto jistá.

„Selene!“ křikla znovu, o poznání nervózněji.

Její hlas se rozlehl po zápraží a po zahrádce a dorazil až ke staré stodole, která sloužila jako garáž. Tam se Anaid na okamžik zastavila, hned u zchátralých dřevěných vrat, aby její oči uvykly šeru uvnitř. Staré auto tam nehybně stálo, pokryté

prachem a s klíčky v zapalování. Bez něj se Selene nemohla dostat nikam daleko. Z Urtu totiž bylo všude daleko, a odevšad byl na půl cestě. Do města, na vlakové nádraží, na sjezdovky, do hor, k jezerům a dokonce i do nejbližšího supermarketu, všude se muselo autem. Takže... pokud si ho nevzala...

V Anaid začínalo klíčit podezření. Vrátila se do domu a svědomitě ho prohledala. Seleniny věci byly nedotčené. Její matka nemohla odejít z domu bez kabátu, kabelky, klíčů a bot.

Anaid byla stále rozrušenější. Rostla v ní větší a větší jistota, která v ní vyvolávala stejnou úzkost, jakou zažívala v den smrti babičky Demeter. Bylo to nesmyslné, ale všechno nasvědčovalo tomu, že Selene zmizela v tom, co měla na sobě, bez jediné ubohé spony do vlasů, polonahá a bosa.

Srdce jako kdyby jí mělo vyskočit z hrudi. Z věšáku u domovních dveří doslova strhla svou pěrovou bundu, halabala si ji natáhla, ujistila se, že má v kapse klíče, zavřela za sebou dveře a vyšla na ulici. Venku se ledový vítr skučivě proháněl úzkou mezerou mezi silnými zdmi domů, postavených tak, aby byly od severu chráněné.

Městečko Urt, s kamennými domy a břidlicovými střechami, stálo na horním konci údolí Istaín, na úpatí Pyrenejí, obklopené vysokými vrcholky hor a ledovými plesy. Na náměstí se tyčil románský kostel, obrácený k východu, tak aby první paprsek slunce dopadl na oltář. Nahoře nad údolím, u ústí průsmyku, strměla pobořená strážná věž, obývaná havrany a netopýry. V minulosti tam dnem i nocí bděly hlídky s jediným úkolem: udržovat při životě pochodeň, kterou měly zapálit oheň, když zahlédnou nepřítele. Urtská hláska byla hlavní strážná věž pro všechna údolí, signál z ní bylo vidět v šesti

různých obcích a legenda říká, že právě díky ohni z Urtu neznámí a bezejmenní hrdinové někdy v VIII. století zastavili neúprosný postup saracénských hord pyrenejskými údolími.

Anaid zůstávala chráněná před větrem, dokud neminula rozvaliny starých urtských hradeb. Jakmile se octla na otevřeném prostranství, severní vítr ji udeřil přímo do obličeje. Po skráních se jí skutálely dvě velké slzy, nedala se však odradit, postavila se vichřici a zamířila k lesu; cestou se ani jednou nezastavila.

Stará doubrava vyhlížela po ránu zbědovaně. Ulámané větve, staleté kmeny zuhelnatělé, servané listí a spálené křoví... Na mnoha místech zanechala bouře rány, které mohl zahojit jedině čas. Anaid píd' po pídi rozhrnovala holí, již si vzala sebou, šedavý bahnitý příkrov, který všude ležel. Obávala se, že najde to, co hledá. Bála se natolik, že to znovu a znovu popírala. Ale i tak a přes všechn strach dělala svou práci svědomitě. Předsevzala si projít les od jednoho konce až na druhý a kousek po kousku propátrat každý kout.

Hledala Selenino tělo.

Neměla nikdy zapomenout na ono ráno, kdy zmizela Demeter, ani na noc, která předcházela její smrti. Demeter, její babička, před necelým rokem jedné bouřlivé noci zemřela v lese, když se vracela od svého posledního porodu; byla porodní bába. Při té vzpomínce Anaid ještě cítila slanou chuť slz, které pro ni prolila.

Za svítání onoho rána, po divoké noční bouřce, zalila všechno bledá mlha. Selene byla znepokojená, poněvadž Demeter nespala ve své posteli, a Anaid cítila neurčitý, odtažitý

strach. Selene jí nedovolila jít do lesa s ní, chtěla jít sama, a když se vrátila, zkřehlá zimou a s očima pokrytýma pavučinou bolesti, nedokázala ze sebe vypravit ani těch pár slov, kterými by jí sdělila, že Demeter je mrtvá. Nebylo to však zapotřebí, protože Anaid to už věděla. Od chvíle, kdy se probudila, už totiž cítila nakyslou pachut' smrti, jak jí stoupá hrdlem. Selene jí s největší námahou vysvětlila, že sama v lese našla babiččino tělo, a potom zmlkla. Ona, od přírody tak hovorná, teď oněměla a neodpověděla Anaid na jedinou otázku.

Během následujících dnů zaplnily dům vzdálené příbuzné, které se sjely z celého světa. Zavalily je stovky dopisů, telefonních hovorů a e-mailů, nikdo se však neodvážil říct, co se vlastně stalo. Nakonec prohlásily, že Demeter zabil blesk, a soudní lékařka, znalkyně, která přiletěla z Athén, to tak potvrdila. Anaid však nemohla mrtvou políbit, než ji uložili do rakve, poněvadž její tělo bylo zuhelnatělé a k nepoznání.

O blesku, který oné bouřlivé noci Anaidinu babičku zasáhl, se v městečku dlouze a zešíroka mluvilo, nikdo si však nikdy nedokázal vysvětlit – dokonce ani Anaid ne – co v těch nočních hodinách Demeter v dubině hledávala. Její auto našli stát na silnici, odstavené u příkopu lesní cesty, s okénkem u řidiče otevřeným, s rozsvícenými polohovými světly a se zatvrzele blikajícím blinkrem.

Anaid zůstala stát a do šera dubového lesa drsně vtrhla zpátky přítomnost, jak holí na něco narazila; na něco tvrdého, zakrytého spadaným listím. Ruce se jí zrádně roztřáslly, a přes její úsilí ne a ne přestat. Připomněla si Demeteřiny rady, jak přemoci strach, když vůli zachvátí panika. Přinutila se na nic nemyslet a potom botou rozhrnula listí a zadržela dech. Tělo

bylo ještě teplé, nepatřilo však lidské bytosti, byl to... byl to vlk, nebo vlastně vlčice, poněvadž jasně viděla její cecíky nalité mlékem. Vlčata nemohla být daleko, chuděry, bez matčina mléka byly odsouzené umřít hladu. Anaid se utěšila pomyslením, že možná jsou už dost stará, aby s pomocí smečky zůstala naživu. Prohlédla si mrtvolu. Vlčice byla krásná. Srst, i když zacákanou blátem, měla perlově šedou, měkkou a hebkou na dotek. Přišlo jí mladé vlčice líto a znovu ji zakryla suchým listím, větvemi a kamením, aby se nestala potravou mrchožroutů. Vlčice byla daleko od hor; sešla do údolí, odvážíla se na území lidí a našla tam smrt. Proč asi sešla do údolí?

Anaid se podívala na hodinky. Bylo poledne. Usoudila, že bude rozumnější vrátit se domů a zjistit, jestli všechno zůstalo jako předtím. Leckdy se stávalo, že se věci nečekaně změnily a to, co před několika hodinami nebo minutami vypadalo děsivě, už žádnou hrůzu nenahánělo.

Spolehla se na vzdálenou možnost, že najde Selene doma, a vydala se na zpáteční cestu. Nedávala si pozor, a tak ke své smůle narazila na spolužáky ze třídy, kteří se houfem hrnuli ze školy. To poslední, oč v tu chvíli stála, bylo něco vysvětlit nebo odpovídat na dotěrné otázky, a neměla ani chuť čelit jejich posměškům; takže se otočila, jako blesk vyrazila opačným směrem a odbočila uličkou k mostu. Ohlédla se, aby se ujistila, že se jí podařilo uniknout, a ten pohyb ji přivedl do neštěstí. Nepostřehla modrý landrover, který sjížděl ze svahu, ucítila až prudký náraz do nohy, uslyšela skřípění brzd a pak výkřik. Potom už nic.

V mátohách ležela na zemi a nemohla se pohnout. Řidička auta, sportovně oblečená turistka, světlovlasá, modrooká

a s lehkým cizím přízvukem, k ní zděšeně přiklekla a ohmátávala ji.

„Chudinko malá, lež a nehýbej se, zavolám sanitku. Jak se jmenuješ?“

Než Anaid stačila otevřít ústa, množství hlasů odpovědělo místo ní.

„Anaid Tsinoulisová.“

„Zakrslá chytrolínka.“

„Naše šprtna.“

Anaid by se nejraději propadla do země a nechtěla otevřít oči. Slyšela hlas Marion, nejhezčí holky ve třídě, která pořádala nejsuprovější večírky a nikdy ji nepozvala. A slyšela i Elenina syna Roka, s kterým si jako malá hrávala, ale teď už s ní vůbec nemluvil, nedíval se na ni a neviděl ji... Chtělo se jí umřít.

Domýšlela si, že všichni supi z její třídy stojí v kruhu kolem ní, ukazují si na ni prstem, radují se z jejího neštěstí, říkají si, jak je malá, zakrslá, ubohá a ošklivá, a utahují si z její nehody...

Chtělo se jí umřít hanbou.

Od té doby, co holky z její třídy rostly a rostly, až ji beznadějně přerostly, a posmívaly se jí, jak je malá, připadala si Anaid jako Martanka. Ani Marion, ani ostatní ji nezvaly na oslavy svých narozenin ani na své večerní výpravy do města, nedělily se s ní o svá tajemství ani si s ní nevyměňovaly oblečení a cédéčka; ne proto, že by na ni měly spadeno nebo jí záviděly, že má nejlepší známky, ale proto, že ji vůbec nevnímaly. Celý problém, Anaidin největší problém, byl v tom, že jí už sice bylo čtrnáct, byla však vysoká jako jedenáctiletá a vážila, jako kdyby jí bylo devět.